

Papa Francisco @Pontifex_es · 27 de ene.
Queridos jóvenes, no se conformen con una vida mediocre. Déjense seducir por lo que es verdadero y bueno, por Dios.

Abrir

Responder Retwittear Favorito Más

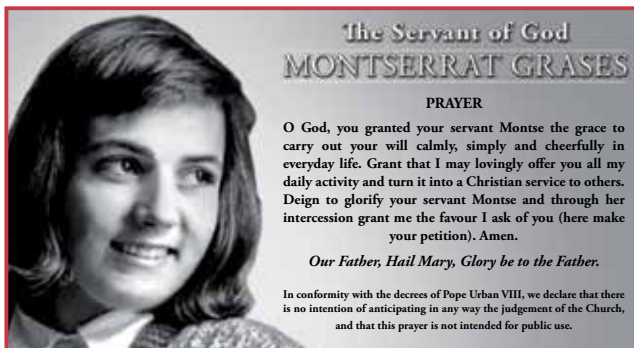

Papa Francisco @Pontifex_es · 4 de feb.
Queridos jóvenes, Jesús nos da vida, vida en abundancia. Con Él, siempre tendremos alegría en el corazón y una sonrisa en los labios.

Abrir

Responder Retwittear Favorito Más

Alegria davant les crides de Déu

Nova estampa en anglès per difondre'n la devoció privada

“Un dia de l'estiu de 1956 –recordava Manolita, la mare de la Montse–, quan menys ens ho esperàvem, l'Enric ens va dir que volia ser sacerdot...”

Allò va ser una sorpresa: ens en vam alegrar moltíssim, perquè sempre havíem demanat a Déu que concedís vocacions als nostres fills, però així, tan de sobte, als setze anys, tot just acabar cinquè de batxillerat... veritablement, ens va sorprendre” (...). Ja ho sabien els pares. Ara quedaven els germans.

–L'any vinent me'n vaig al Seminari va dir de sobte l'Enric durant un sopar. Seré sacerdot.

La Montse i en Jordi es van quedar sorpresos:

Què has dit Enric? Què seràs...?

L'Anna Maria Suriol, una de les amigues de la Montse, assegurava que una de les majors alegries que va tenir en la vida va ser saber que el seu germà Enric volia ser sacerdot: quan la Montse em va donar la notícia li van saltar les llàgrimes d'alegria, i em va fer una forta abraçada. Parlava del seu germà amb gran afecte i al mateix temps amb respecte i admiració (...).

A inicis de novembre de 1957, va arribar una nova directora a Llar [centre de l'Opus Dei], la Lia. Poc

temps després va tenir ocasió de passar uns dies a Castellldaura, durant el curs de recés al qual va assistir la Montse.

La Montse estava molt contenta –recorda la Lia–, i li va demanar que l'ajudés a posar-se un seriós pla de vida cristiana.

Ja en tinc, però vull fer més, i sobretot ordenat. Ja sé que serà una mica difícil, perquè som molta gent a casa i he d'ajudar una mica la mare.

Van parlar del 'minut heroic' –llevar-se amb puntualitat–, d'anar a Missa cada dia ... Amb cara de sorpresa comentava:

tot això a casa ho fan els meus pares... Doncs, si ells ho fan, per què no haig de fer-ho jo?

La Montse havia anat al curs de recés amb la seva amiga Anna Maria, també de 16 anys; eren les més joves, se'ls escapava el riure i els costava estar callades.

Un cop superades aquestes situacions, seguia el silenci del recés i la pregària al costat del sagrari. En un d'aquests moments, la Montse va entreveure que Déu li demanava el lliurament total, dins de l'Opus Dei.

Va ser com un murmurí. La Montse va intuir el que Déu volia d'ella... però no del tot.

Aparentment no havia passat res. Ningú no se'n va adonar. Ni tan sols l'Anna Maria: “l'única cosa que vaig notar va ser una gran alegria en la Montse. No em va parlar de la seva possible vocació fins algun temps després, quan va veure amb claredat la crida de Déu”.

Extractes de José Miguel Cejas, *Montse Grases. La alegría de la entrega*, Ed. Rialp, Madrid 1993.

Estudiar a dos països i trobar l'Opus Dei

Vull donar les gràcies pels favors que per intercessió de la Montse Grases m'han estat concedits. A més d'ajudar-me a realitzar els estudis, els tràmits i la legalització tant a Aguascalientes (Mèxic) com a Barcelona (Espanya), amb els mitjans econòmics necessaris, vull agrair també que la meva trobada amb la Montse m'ha acompanyat en la conversió personal. En la meua recerca per ser una catòlica compromesa, m'ha impulsat a fonamentar-me en la formació de l'Opus Dei per procurar santificar-me en el treball professional. Actualment els meus pares i jo som cooperadors de la Prelatura. Gràcies.

A. M. B. C. Aguascalientes, Mèxic

Obtenir menjar de fonament

Ahir em trobava fent voltes pel carrer mentre intentava concentrar-me en el rosari, ja que vaig des de fa anys una mica aclaparat per la manca de menjar de fonament, i la manca de mitjans materials, i la manca d'humana esperança de solucions a curt termini. Feina no me'n falta, però en fi.

Com sempre, em vaig abandonar en Déu, no sense recordar-li seriosament que això no és el normal! i que no ho entenc, però me'n refio perquè d'Ell no pot venir res dolent.

En pla murri, i ja posats, li vaig demanar a la Montse sense més, "menjar de debò, carn i peix de veritat".

Bé: doncs 16 hores després va arribar una amiga de la meua dona, i va cridar a l'interfon dient que portava unes coses i una felicitació nadalenca, però que se n'havia d'anar corrents perquè tenia el cotxe mal aparcad. Quan vaig baixar... Déu meu! Quaranta quilos de menjar de debò, amb carn de veritat i peix de veritat! No vegin que contenta es va posar la meua dona, i no menys les meves filles! (Encara falten per arribar els petits, esperem que no ataquin).

En fi: No és un miracle, sinó providència ordinària de Déu... però és molta coincidència, i crec per tant que la Montse hi va tenir alguna cosa a veure.

D. F. T. Rebut per correu electrònic

ORACIÓ

Oh Déu, que concediréu a la vostra serventa Montserrat, la gràcia d'una entrega serena i alegre a la vostra Divina Voluntat, viscuda enmig del món amb una senzillesa admirable: feu que jo sàpiga oferir-vos amb amor tota la meua activitat de cada dia, i convertir-la en un servei cristià als altres; digneu-vos gloriificar la vostra serventa i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

D'acord amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no es pretén prevenir de cap manera el judici de l'Autoritat eclesiàstica, i que aquesta pregària no té cap finalitat de culte públic.

Es prega els qui obtinguin gràcies per la intercessió de Montserrat Grases que les comuniquin a l'Oficina per a les Causes dels Sants de la Prelatura de l'Opus Dei a Espanya.

Publicacions

M. Eguibar, *Montserrat Grases: Una vida sencilla*, Ed. Palabra "Folletos Mundo Cristiano", nº 44, 12ª edició, Madrid 1994.

J. M. Cejas, *Montse Grases. La alegría de la entrega*, Ed. Rialp, Madrid 1993.

J. M. Cejas, *Montse Grases. Biografía breve*, Ed. Rialp, Madrid 1994.

J. L. M. Picanyol i P. Saumell, *Montse. El secret d'un somriure*, Ed. Casals, Barcelona 1998.

Vídeo: *Montse Grases (1941-1957). Una vida sencilla*. Comandes a Beta Films S.A. c/ Pío Felipe, 12. 28038-MADRID.

F. Capucci, *Sono così felice. Montse Grases, una ragazza vers gli altari*, Ed Ares, Milà 2012.

Notícies

- La pàgina web de Montse a internet, www.montsegrases.org, ofereix la possibilitat de conèixer millor la vida de la Montse, textos breus que mostren com va viure les virtuts cristianes i favors que concedeix.
- Pàgina de Montse Grases a Facebook
- S'està preparant la traducció al castellà del llibre sobre la Montse en italià: Flavio Capucci, *Sono così felice. Montse Grases, una ragazza vers gli altari*, ed. Ares, Milà 2012.
- Nova edició de l'estampa de la Montse Grases en anglès.

Notícies de la Causa

La Congregació per a les Causes dels Sants, està estudiant la Positio sobre la vida i virtuts de la Serventa de Déu.

Agraïm les almoines dels que desitgen col·laborar en les despeses de l'Oficina per a les Causes dels Sants de la Prelatura de l'Opus Dei, que ens arriben per gir postal; per transferència al c/c núm. ES69 0182 4017 5700 1882 0005 al BBVA, agència urbana del carrer Diego de León 16, 28006 Madrid, o per altres mitjans.